

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1199/2015
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца Д.Г. из К., Б.С. из К. и Н.К. из М., чији је пуномоћник Л.С., адвокат из К., против туженог Д.з.п.и.у. Ј. АД К., чији је пуномоћник И.Ш., адвокат из Б., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1600/14 од 03.02.2015.године, у седници већа одржаној дана 11.02.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1600/14 од 03.02.2015.године.

ОДБИЈА СЕ као захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 698/12 од 26.12.2013.године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца Д.Г. из К. и поништено решење туженог број 458 од 30.05.2012.године којим је тужиоцу запосленом на пословима радника на ручним радним местима отказан Уговор о раду број 226 од 20.10.2000.године и Анекс уговора о раду број 3105 од 23.12.2008.године и престао радни однос дана 30.05.2012.године, као незаконито, а обавезан тужени да тужиоца врати на рад у року од 8 дана по пријему пресуде. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца Б.С. из К. и поништено решење туженог број 463 од 30.05.2012.године којим је тужиоцу запосленом на пословима неквалификованог физичког радника отказан Уговор о раду број 553 од 31.01.2000.године и Анекс уговора о раду број 3090 од 23.12.2008.године и престао му радни однос дана 30.05.2012.године, као незаконито, а обавезан тужени да тужиоца врати на рад у року од 8 дана по пријему пресуде. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца Н.К. из М. и поништено решење туженог број 461 од 30.05.2012.године којим је тужили запосленој на пословима неквалификованог физичког радника отказан Уговор о раду број 455 од 27.01.2000.године и Анекс уговора о раду број 3101 од 23.12.2008.године и престао јој радни однос дана 30.05.2012.године, као незаконито, а обавезан тужени да тужилију врати на рад у року од 8 дана по пријему пресуде. Ставом

четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцима као солидарним повериоцима на име трошкова поступка плати укупан износ од 249.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1600/14 од 03.02.2015.године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 698/12 од 26.12.2013.године.

Против другостепене пресуде ревизију је благовремено преко пуномоћника изјавио тужени из свих законом прописаних разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) па је нашао:

Ревизија је неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни других повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. и члана 374. став 1. ЗПП које би биле битне.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су били у радном односу код туженог на пословима радника на ручним радним местима, а оспореним решењима тужиоцима и то тужиоцу Д.Г. отказан је уговор о раду број 226 од 20.10.2000.године Анекс уговора о раду број 3105 од 23.12.2008.године, тужиоцу Б.С. запосленом на пословима неквалификованог физичког радника отказан је Уговор о раду број 553 од 31.01.2000.године и Анекс уговора о раду број 3090 од 23.12.2008.године, а тужиљи Н.К. на пословима неквалификованог физичког радника отказан је Уговор о раду број 455 од 27.01.2000.године и Анекс уговора о раду број 3101 од 23.12.2008.године услед економских и организационих промена због чега је престала потреба за њиховим радом, због чега им је отказан уговор о раду код туженог са даном 30.05.2012.године и исплаћена отпремнина. Утврђено је и то да је на дан 30.05.2012.године код туженог у радном односу на неодређено време било 54 запослена, а отказом уговора о раду због престанка потребе за њиховим радом престао је за 7 запослених. Тужени није имао обавезу доношења Програма решавања вишка запослених у смислу члана 153. Закона о раду, па је доношењу оспорених решења о отказу уговора о раду тужиоцима претходило доношење Одлуке Управног одбора туженог број 405/1 од 14.05.2012.године, којом су укинута радна места и то: радно место означено ознаком Ц-радник на ручним радним местима; радно место означено ознаком Ф-неквалификовани радник; радно место означено М-помоћник директора и радно место означено ознаком Е-помоћник радник на машинама за производњу и да је потреба за свим запосленима који су обављали послове на овим радним местима престала да постоји услед економских и организационих промена. После ове одлуке директор туженог донео је одлуку о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова број 417/11 од 15.05.2012.године којом је извршио измену акта о систематизацији послова услед престанка потребе да постоје и то радна места означена ознаком, Ф-неквалификовани радник; означено ознаком М-помоћник директора и означено

ознаком Е-помоћник радник на машинама за производњу, а затим одлуком смањен број запослених из раније важеће систематизације на појединим радним местима и потом донет Правилник о организацији и систематизацији послова број 418/11 од 05.05.2012.године. Овим Правилником нису била систематизована радна места радника на ручним радним местима и неквалификовани физички радник на којима су тужиоци обављали послове према анексима уговора о раду од 23.12.2008.године. Одлука Управног одбора туженог од 14.05.2012.године, те Одлуке директора о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова од 15.05.2012.године и Правилник о организацији и систематизацији послова од 15.05.2012.године нису били објављени на огласној табли у смислу члана 7. наведеног Правилника. Правилником о организацији и систематизацији послова од 17.02.2011.године који Правилник је био важећи пре доношења одлуке од 15.05.2012.године, и којим је измењен наведени правилник нису била систематизована радна места радника на ручним радним местима и радно место неквалификованог физичког радника, тако да је престала потреба за њиховим радом. Тужиоци нису обављали послове радних места које су требали да обављају на основу закључених анекса уговора о раду од 23.12.2008.године, јер та радна места нису постојала. Обављали су послове чишћења машинског одељења, а по отказу уговора о раду тужиоцима други радници су наставили да обављају послове чишћења у машинском одељењу, где су тужиоци свакодневно радили.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су оценили да нису постојали оправдани разлози за отказ уговора о раду тужиоцима од 30.05.2012.године, због престанка потребе за обављањем послова услед технолошких, економских и организационих промена код туженог у смислу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду и правилно поништили као незаконита решења о отказу уговора о раду тужиоцима и за враћање на рад.

Наиме, тужиоцима запосленима код туженог отказан је уговор о раду због престанка потребе за обављањем послова које су обављали на основу закључених анекса уговора о раду, а услед технолошких, економских и организационих промена у смислу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду. Наиме, код утврђене чињенице током поступка пред нижестепеним судовима у моменту престанка потребе за њиховим радом, тужиоци нису обављали послове које су требали да обављају према закљученим Анексима уговора о раду од 23.12.2008.године, јер ти послови нису били предвиђени Правилником о систематизацији и организацији послова туженог, а важећи пре спровођења организационих, технолошких и економских промена код туженог, већ послове чишћења машинског одељења, па су правилно оспорена решења о отказу поништена као незаконита и обавезао туженог да тужиоце врати на рад.

Врховни касациони суд, је одлучио као у изреци на основу члана 404. став 1. ЗПП без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 414. став 2. будући да се у ревизији побијају жалбени наводи које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права нити допринело уједначавању права.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић,с.р.**